

Iertarea păcatelor și vindecarea de boli

- Vindecarea slăbănogului, Duminica a 6-a după Rusalii -

În Sfânta Scriptură, boala este înțeleasă, în primul rând, ca o alterare a sănătății, iar din acest punct de vedere, ea poate cuprinde infirmități ale sufletului și ale trupului. Bolnavii cer vindecare de la Iisus Hristos, iar ucenicii Lui vindecă prin puterea dată lor de Dumnezeu. Sfânta Evanghelie ne arată cât de importantă este activitatea de vindecare a Mântuitorului: „Iisus străbătea toate cetățile și satele, vindecând toată boala și toată neputința în popor” (Matei 9, 35). Întotdeauna în jurul lui Iisus se aflau oameni care veneau la El pentru vindecare sufletească și trupească. Vindecările săvârșite de Mântuitorul Hristos sunt semnele prezenței Împărăției lui Dumnezeu în lume, semnele începutului eliberării omului de păcat, de suferință și de moarte. Puterea vindecătoare de păcat și de boală a fost dăruită de Iisus Hristos ucenicilor Săi, adică Bisericii Sale. Astfel, harul vindecător al lui Hristos este lucrător prin preoții Bisericii și prin puterea rugăciunii Bisericii întregi, după cum se vede mai ales în Taina Pocăinței și Taina Sfântului Maslu. Biserica este, în primul rând, un spital pentru vindecarea de păcate. Taina mântuirii omului în Hristos, ca taină a pocăinței și a iertării păcatelor, a fost pe deplin descoperită de Hristos ucenicilor Săi și Bisericii Sale după Învierea Sa din morți. Puterea de a ierta păcatele aparține numai lui Dumnezeu, dar în iubirea Sa milostivă, nesfârșită și negrăită pentru oameni, Hristos dăruiește Bisericii Sale această putere sfântă și mântuitoare. Puterea de a ierta păcatele este puterea de a salva pe oameni de osânda veșnică. În acest sens, Sfântul Efrem Sirul spune că Biserica este locul unde sunt salvați cei condamnați la moarte. De ce? Pentru că plata păcatului este moartea. Orice om păcătos este un om condamnat la moarte spirituală veșnică, la despărțire de Dumnezeu,

dar prin pocăință și prin iertarea păcatelor care se dobândește prin Taina Sfintei Spovedanii sau a Mărturisirii și iertării păcatelor în Biserică, omul condamnat la moarte poate deveni candidat la viața veșnică și cetățean al raiului. Păcatul ne desparte de Dumnezeu, însă pocăința ne întoarce spre El, iar Sfânta Împărtășanie ne unește cu Dumnezeu Fiul, Mântuitorul lumii. Taina Spovedaniei este Taina căinței și a regretului pentru păcate, a mărturisirii păcatelor și primirii iertării de păcate. Sfânta Taină a Pocăinței are trei dimensiuni distincte, dar complementare: mărturisirea păcatelor, primirea iertării păcatelor (sau dezlegarea de păcate) și împăcarea omului cu Dumnezeu, cu Biserica și cu el însuși, cu propria sa conștiință. În acest sens, Sfânta Taină a Pocăinței este o lucrare de eliberare, înnoire și creștere spirituală. Să-i mulțumim mereu lui Dumnezeu pentru marele dar al pocăinței și al iertării păcatelor dat oamenilor prin iubirea Lui smerită și milostivă.

RÂVNA SFÂNTULUI PROROC ILIE TESVITEANUL

Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul se bucură de o cinstită deosebită în rândurile credincioșilor, iar Biserica Ortodoxă i-a rânduit o zi de mare prăznuire pentru că virtuțile și faptele lui minunate strălucesc ca niște diademe scumpe peste veacuri și sunt pilde demne de urmat pentru noi. El a fost „om pământesc, cu slăbiciuni asemenea nouă” (Iacov 5, 17), însă a trăit ca un om ceresc, a fost un om al rugăciunii și al împlinirii voinței lui Dumnezeu, a avut o curăție sufletească asemenea îngerilor, o răbdare neclintită asemenea mucenicilor, o credință dreaptă și statornică asemenea apostolilor, un curaj uluitor în înfruntarea rătăcirilor idolatre și a nelegiuirilor de tot felul și o râvnă neistovită în slujirea lui Dumnezeu și a oamenilor. Sfânta noastră Biserică îl numește în cântările ei „îngerul Domnului care suflă cu râvnă dumnezeiască”, pentru că era însuflit de zel sfânt față de Dumnezeu, față de triumful adevărului dreptei credințe și față de împlinirea faptei de milostenie și de binefacere către semenii săi. Misiunea divină a Prorocului Ilie a fost aceea de a-L descoperi lumii pe Dumnezeu adevărat și a fi un antemergător al lui Iisus Hristos. Pe de o parte, Sfântul Ilie recomanda contemporanilor săi, dar și nouă tuturor râvnă, dragostea și slujirea adevăratului Dumnezeu. Stăruința în rugăciune a Sfântului Ilie are o importanță deosebită, deoarece fără aceasta nu sunt posibile cunoașterea și comunicarea cu Dumnezeu. Pe de altă parte, Prorocul Ilie ne poate fi tuturor îndreptar pe calea strâmtă împotriva idolilor, sub diferitele lor forme, a înfrângerii trufiei, a egoismului și egocentrismului nostru ridicol, îndemnându-ne, totodată, la smerenie și viață simplă. Apoi, prorocul ne amintește de milostenie ca fiind cea care îi îmbracă pe cei goi și îi hrănește pe cei flămânzi și ne îndeamnă să facem și noi asemenea lui, cu toate că acesta nu avea posibilitățile noastre materiale. Avem, nu numai un model, ci și o

șansă de a ne ridica la cer, dar nu oricum, ci mistuiți de focul râvnei, al dragostei și al slujirii lui Dumnezeu. Râvnă Sfântului Ilie pentru credință și adevăr să ne fie și nouă pildă de statornicie în credință, în dragostea față de Dumnezeu și de aproapele și în lucrarea faptelor bune. Rugăciunea fierbinte a Sfântului Ilie și postul său îndelungat și osârduitor să reprezinte pentru noi un imbold lăuntric de a ne îndeletnici cât mai des cu rugăciunea, cu citirea cărților de folos sufletească și cu înfrânarea de la patimi, de la îmbuibare și de la plăceri lumești, ca să ajungem la asemănarea cu Dumnezeu, așa cum a înțeles să facă Sfântul și slăvitul Proroc Ilie. Sfinte Ilie, roagă-te pentru noi!

Sfântul Rafail s-a născut în satul Bursucani, comuna Bălăbănești din ținutul Bârladului în anul 1560, într-o familie dreptcredincioasă. Auzind de marele sihastru Eufrosin de la Agapia, a părăsit cele pământești și, urcându-se în munte, i s-a făcut ucenic. A fost călugărit de acesta și sporea în rugăciune și în post, încât îl întrecea pe dascălul său. După mai mulți ani de viață pustnicească pe Muntele Scaunele, Cuviosul Rafail a coborât în schitul întemeiat de Eufrosin. Aici a sporit și mai mult în dragostea lui Hristos, în privegheri de toată noaptea și în rugăciuni cu lacrimi. Smerindu-se înaintea tuturor prin ascultare, s-a învrednicit de la Dumnezeu de darul preoției și al facerii de minuni. Izgonea duhurile necurate, cunoștea gândurile oamenilor și vedea dinainte cele viitoare. Era un neîntrecut dascăl al rugăciunii lui Iisus și părinte duhovnicesc al tuturor sihaștrilor. Săvârșind îngerește călătoria acestei vieți și lăsând în urmă mulți ucenici, Sfântul Rafail și-a dat sufletul în mâinile Domnului. Apoi, făcându-se unele minuni la mormântul său și încredințându-se părinții că l-a proslăvit Dumnezeu, i-au scos din sicriu trupul întreg și plin de bună mireasmă și l-au așezat în biserică, spre închinarea tuturor.

Sfântul Partenie era ucenic al marilor sihaștri din Muntele lui Agapie. Luând din tinerețe jugul lui Hristos, s-a făcut călugăr în Mănăstirea Agapia Veche, la începutul secolului XVII. Apoi, deprinzând frica de Dumnezeu și rugăciunea din inimă, s-a retras la liniște în Muntele Scaunele. Acolo, mult nevoindu-se cu postul și cu rugăciunea de toată noaptea și biruind cumplitele ispite ale vrăjmașului diavol, s-a învrednicit a primi de la Dumnezeu darul tămăduirii și al izgonirii duhurilor necurate. Și nu puțini bolnavi de prin sate alergau la chilia lui și primeau mângâiere și sănătate. Apoi, rămânând Mănăstirea Agapia fără povățuitor, Cuviosul Partenie a primit darul preoției și a ajuns vestit egumen al sihaștrilor din obște. Astfel, pe toți îi păstora cu smerenie și cu înțelepciune, făcându-se pe sine pildă tuturor, atât celor din schit, cât și celor din pustie. În anul 1660, Sfântul Partenie s-a strămutat la cereștile lăcașuri, iar trupul său a fost îngropat în „Livada Părinților”. Mai târziu, cinstindu-se de părinți în ceata cuvioșilor și făcându-se unele minuni la mormântul său, moaștele lui s-au așezat în biserică spre închinare, fiind sărutate și de însuși Sfântul Mitropolit Dosoftei. Apoi, năvălind turcii peste Țara Moldovei, moaștele Cuviosului Partenie au fost ascunse în munte și au rămas acolo neștiute de nimeni, până în zilele noastre. În anul 2008, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat pe Sfinții Rafail și Partenie de la Agapia Veche, cu zi de pomenire 21 iulie. Amin.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 23 iulie	18:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 25 iulie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 26 iulie	07:00 – 09:00	Sfânta Liturghie
		Pomenirea celor adormiți
	18:00	Vecernia Duminicii a șaptea
Duminică 27 iulie	07:00-11:00	Utrenia Duminicii a șaptea
		Sfânta Liturghie

Hainele murdare

Într-o biserică venea cu regularitate un bătrânel în haine ponosite. Lumea, evident, se îmbrăca frumos la biserică, își lua - vorba ceea - hainele de duminică. Bătrânelului în schimb, nu-i păsa. Haina era murdară, prăfuită, pantaloni pătați... Așa că oamenii au început să fie deranjați de acest aspect și i-au spus preotului. Preotul l-a luat pe bătrânel deoparte și i-a zis: „Dumneata știi cum ar trebui să vină îmbrăcați oamenii la noi la biserică?”. „Nu știu părinte”. „Păi uite, deseară, când îți faci rugăciunea, întreabă-l pe Dumnezeu cum ar trebui să fie îmbrăcați oamenii care intră în biserica asta”. „Bine părinte”. A doua zi, bătrânelul apare la biserică în aceleași haine. Preotul i-a zis: „L-ai întrebat pe Dumnezeu cum să te îmbraci?”. „L-am întrebat, părinte”. „Și ce-a zis Dumnezeu”. „A zis că habar n-are. El n-a fost niciodată în biserica asta”.

Datoria față de părinți

Un tânăr hotărî să se căsătorească. El promise viitoarei soții, după dorința ei, să alunge din casă pe bătrânul lui tată. Conduse deci într-o zi pe bătrân afară din sat, spunându-i să se ducă unde va voi, căci la el nu mai are ce căuta. În casa lui nu mai era loc și pentru el. Ochii bătrânului se umplură de lacrimi și zise fiului său: „Vezi acolo sus pe deal piatra aceea mare? Până acolo l-am condus și eu pe tatăl meu, lăsându-l apoi în voia sorții. Condu-mă deci și tu până acolo”. „Dumnezeule, ce aud?”, strigă fiul, cutremurat. „Dumneata ai făcut părinților tăi aceeași nedreptate pe care voiam să ți-o fac și eu acum? Oare și copiii mei vor face cu mine astfel? Vino înapoi cu mine și de acum înainte voi avea grijă în fiecare zi și te voi apăra de toate nevoile și bolile până când vei închide ochii”. **ÎN LOC DE MORALA:** „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământ”.

Răbdarea omului înțelept

Un creștin avea un vecin rău, care-i făcea în fiecare zi câte un necaz. La început răbda cu greu necazurile, dar din ce în ce se întărea și cu cât vecinul lipsit de minte îi făcea mai multe necazuri, cu atât el se întărea în mai multă răbdare. După o viață trăită creștinește și plină de înțelepciune, creștinul muri și în urma lui lăsă un testament, în care îndatora pe moștenitorii săi să dea vecinului celui rău suma de cinci mii de galbeni drept mulțumire că necazurile pe care i le-a făcut i-au folosit foarte mult la îmbogățirea răbdării. Vecinul cel rău, aflând cele scrise în testament, avu o zguduire puternică în sufletul său și din acea zi a devenit un om nou, urmând în înțelepciune pe credinciosul și bunul său vecin, care plecase în lumea veșniciei. **Apreciază ceea ce ai și fii tu însuși!**